

МАРИЯ ИЛИЕВА
НЕБЕ ОТ ОЛОВО

chitanka.info

Притъмня над мен небето!
Като олово тежат
сиви облаци...
И тъжат,
 и ръмят.
Пътеки, извървени със тебе,
 днес вече мълчат...
Усецам, че тихичко гаснеш.
Усецам,
 по себе дъжд.
Сред рефренът на сивите капки,
чувам гласът ти.
 Утихва...
Ти ми шептиш.
И виждам в прозореца тебе,
Пак си усмихнат,
 и жив.
По лицето ти правят лунички,
шумолящите
 капки
 от
 дъжд.
Духа вятър,
приплаква в мене,
като детенце изгубено във
на тротоарът поседнало мокро,
и много само.
Ще тръгна по празната улица
да те пазя със своя чадър.
Ще се моля дъждът да пожали,
във прозорецът
твойто
лице.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.